

sel, endnu en trussel, mod det danske aftalesystem.

Så kan man selvfølgelig sige, at det har man hørt, det har jeg også sagt tidligere, og det vil jeg givetvis også gentage, hvis det skulle blive aktuelt en gang til, men vi er faktisk også i den situation omkring sygeplejekonflikten, at på længere sigt vil et indgreb, som lovforslaget her lægger an til, vise sig både at være dumt og dårligt, ikke alene for det danske sundhedssystem, men også for patienterne. For hvad bliver konsekvensen af et indgreb? Det bliver jo, at man ikke får løst det grundlæggende problem, der er i sundhedssektoren, nemlig at vi har en gruppe medarbejdere, sygeplejerskerne, som ikke har en lønmæssig indplacering, der svarer til det ansvar og den uddannelse, de har. Det viser livstidslønberegninger, og det viser de sammenlignelige grundlag, man kan finde. Derfor er sygeplejerskernes krav forståelige, og også ihukommende debatten tidligere om at gribe ind, ja, så er det jo sådan set medlemmerne, der har det sidste ord.

Det, der sker ved et indgreb, er, at vi vil se en lang række sygeplejersker fortsætte fra valget af det at arbejde ordinært på sygehusene. Nogle vil søge over til private sygehuse, andre vil søge over til vikarbureauerne og dermed være med til at forøge sundhedsudgifterne og samtidig forringe arbejdstidstilrettelæggelse og arbejdsmiljøforholdene generelt på hospitalerne. Derfor er et indgreb ikke vejen frem.

Det, regeringen gør her, er, at den entydigt tager parti for Amtsrådsforeningen, for den sagde stort set fra starten, at vi kan ikke se, en konflikt får lov at løbe. Nu lod den så respekten for den fri forhandlingsret være formelt set i otte dage, inden den greb ind, men Amtsrådsforeningen har jo vidst fra starten, at der kom et indgreb, at den ikke behøvede at vise forhandlingsvilje. Det var ikke nødvendigt, at den bøjede sig for sygeplejerskernes krav, regeringen skulle nok sørge for at løse konflikten.

Havde regeringen et ønske om at få løst det grundlæggende problem, der er i sundhedssektoren, så havde den naturligvis meddelt Amtsrådsforeningen, at den burde få den forhandlingsvillige position frem. Amtsrådsforeningen kan så argumentere modsat med, at kommunerne via Finansministeriet har sørget for nogle utrolig stramme budgetter, og det anerkender jeg fuldt ud.

Regeringen kunne i stedet for at gribe ind faktisk tilkendegive over for Amtsrådsforenin-

gen, at man i de forestående forhandlinger, som nu er om amternes økonomi for det kommende år, gerne vil bidrage til at sikre et større økonomisk råderum, og så ville man jo kunne løse konflikten. For hvad har Amtsrådsforeningens formand, Kresten Philipsen, sagt? Han har sagt, at problemerne jo ikke er så store. 40 mio. kr., det er jo ikke afgørende. I Sønderjyllands Amt vil det kun være en ekstraudgift på 1 mio. kr.

Det er jo ikke det økonomiske problem, der ligger i det. Det er faktisk et spørgsmål, om vi ønsker at bevare den fri forhandlingsret på sundhedsområdet, eller vi ikke ønsker det. Der har man altså fra regeringens side med aktiv støtte fra Venstre og De Konservative valgt den udvej at sige, at der ikke skal være en fri forhandlingsret for sygeplejerskerne, de skal underlægges den til enhver tid værende regeringsluner.

Det, der er regeringens bagved liggende ønske, er at forhindre, at ventelisterne eksploderer. Det er den reelle baggrund for indgrebet og ikke et ønske om at løse sygeplejerskernes reelle problemer.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Hr. Ole Sohn sagde, at det her indgreb var en trussel mod det danske aftalesystem. Kan det ikke være det modsatte? Kan hr. Ole Sohn ikke forestille sig, at netop en sådan konflikt som den, der nu har været optræk til, kan være medvirkende til, at man er i den situation, at hvis man vil have det danske aftalesystem, så bliver der faktisk en periode, hvor man får tid til at tænke sig om. Vi har jo hørt røster herindefra, som gerne vil af med det, når det drejer sig om sundhedssektoren. Jeg ved ikke rigtig, om hr. Ole Sohn gerne vil af med det.

Jeg mener i hvert fald ikke, at hr. Ole Sohn kan stå her og sige, at man ensidigt har taget parti for arbejdsgiveren. Jeg mener faktisk ikke, der er nogen vindere, og der er heller ikke nogen tabere, men man står tilbage med nogle problemer også i den kommende tid med hensyn til, hvordan man kan få rettet stabiliteten i den forhandlingsgruppe, hvor også sygeplejerskerne hører hjemme.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Hr. Ole Sohn hilste med tilfredshed, at indgrebet var rent, og det er det jo selvfølgelig også, for det er det, som sygeplejerskernes forhand-